

Бър

20 здрава 39
пчеларче

ЧЕТИРИТЪ ПРАВИЛА .

16 лекция отъ Учителя.

Петъкъ, 13 августъ 1937 г. 5ч.с. На Молитвения върхъ.

Петъкъ. 13 августъ 1937г;

5ч. с.

Четири правила.

Въ начало бъ Словото. Отче нашъ.

Ще кажа едно изречение: има четири правила, които човекъ тръбва да пази. Четири нѣща тръбва да имате предъ видъ.

Пази свободата на душата си!

Пази силата на духа си!

Пази свѣтлината на душата си и доброто на сърдцето си! Пази тия четири нѣща. Това е музика, това е изкуство, това е богатство, това е сила, това е всичкото на човека. Ти не може да имашъ любовь, ако нѣмашъ тия четири нѣща. И ученъ човекъ не може да бѫдешъ, уменъ не може да бѫдешъ, ако нѣмашъ тия четири нѣща. Сега нѣкой казва: азъ искашъ да бѫда добъръ. Че за да бѫдешъ добъръ, ти тръбва да бѫдешъ свободенъ, тръбва да имашъ свобода на душата си. Тръбва да пазишъ свободата на душата си, тръбва да пазишъ силата на духа си, свѣтлината на ума си и доброто на сърдцето си. Нѣкой отрича, дали има душа или не. Шомъ си свободенъ, имашъ душа, щомъ не си свободенъ, нѣмашъ душа - никаква душа. Отричашъ духа. Шомъ имашъ сила, имашъ духъ; щомъ нѣмашъ сила, нѣмашъ духъ. никакъ духъ! То е категорично. Отричашъ свѣтлината. Ти нѣмашъ никакъ умъ. Иматъ свѣтлина, имашъ умъ. Нѣмашъ свѣтлина, нѣмашъ никакъ умъ. Отричашъ доброто, отричашъ сърдцето. Шомъ нѣмашъ добро, ти нѣмашъ никакво сърдце. Какво нѣщо е тогава човекъ, който нѣма душа? Който нѣма духъ, който нѣма умъ, който нѣма сърдце. Какво е такъ човекъ? Казвате: зашо азъ изгубихъ, зашо не съмъ разположенъ. - Защото си изгубилъ свободата. Не си пазилъ свободата, на душата си. По нѣкой път вие обвинявате дявола. Дяволътъ е духъ. Дяволъ значи духъ. Е какво седи лошевината на дявола? Понеже дяволътъ като у духъ, д уха. Ако имашъ нѣщо въ ръката си, издухва го, занесе го, ограби те. Ни най-малко не е ималъ предъ видъ да те ограби. Като си го държалъ отворено, хареса съ го, взелъ го. Защо не го държишъ затворено? Ако имате единъ парфюмъ, ако нѣкоя модна дама има парфюмъ идвади го отворенъ, когато духа вѣтъръ, той ще се изпари. Той казва: понеже е много хубавъ, чакай да почашара всичките моми съ него. Парфюмътъ нали е за лицето. Казва: ако е хубаво, нека всички лица да се нашаратъ. Той като извади парфюма изъ кутията, казвашъ: отише този парфюмъ. Де сели злото, че въ тутията нѣма прахъ?

Сега да дойдемъ до разсъжденията: Ти може да мислишъ, ако имашъ свобода. Може да мислишъ, ако си силенъ, защото мисълта ти тръбва да се

движи, тази мъзъв тръбва да има просторъ, тръбва да има земя. Следът туй тръбва да биде силен енъ. Силата подразбира движение. Следът туй свѣтлина тръбва да има. Тръбва воена сила да завлада всичко. Свѣтлината отива да завлада свѣта. Предназначението на твоя умъ е да завлада всичкото. Сърдцето отива да възстанови редъ и порядък. Доброто е то. Еие страдате, зашо? - Защото не сте свободни. Слаби сте, зашо? - Защото не сте силни. Препъвате се зашо? Защото нѣмате свѣтлина. Сиромаси сте, зашо? - Защото нѣмате доброта. Човѣкъ, който е сиромахъ, показва, че е изгубилъ доброто, не е пазилъ доброто на сърдцето си. Който осиромаше това показва. И човѣкъ, който изгуби своята радост, значи загубилъ своя свѣтилникъ, загасилъ свѣтлината. Човѣкъ, който се е разболѣлъ, показва, че е изгубилъ своята сила; не е пазилъ силата си. Който стане робъ на какъвто да е навикъ, не е пазилъ свободата си на душата си. Четири нѣща ни е далъ Богъ, еъ който всѣки единъ отъ васъ има. По четири нѣща имате и вие селите и ите недоволни отъ живота и очаквате нѣщо повече. Питамъ: когато вие постъпите въ едно училище, какво може да ви даде вашиятъ учитель. Нѣкаква нова глава може ли да ви даде? - Нѣма да ви даде. Нѣкакви нови очи ще ви даде ли? - Не сѫщите очи ще имате. Но също ще ви тури ли?, нѣкоя нова уста, ръце, крака нови ще ви даде ли? Нищо нѣма да ви даде. Какво ще ви даде този учитель? Този учитель ще раздвижва предъ васъ въздуха, само ще усъщвате ~~неговото ужасне~~, нѣщо ще се докосва до вашиятъ уши. Речкото знание е, че ще видите, че той си маха ръцетъ, обръща се на една на друга страна, наляво, надясно. Нѣкой пътъ на черната дъска нашари нѣщо, затри е го, пакъ нашари друго, пакъ го затрие. Направи нѣкой опитъ, получи нѣкой невидимъ елементъ, ще говори за кислорола, за водорода, изгори. Сирне го ей такива работи. Питамъ: какво ще научите вие? Ако разглеждате единъ великъ художникъ въ какво седи неговото величие. Взелъ една четка, бои и току само цапа. Ако не разбирате цапа, но въ какво седи всичката сила и красота на единъ художникъ? Силата и красотата на единъ художникъ седи въ неговите картини да поставя линиите на място. Следователно, художеството е художество на линиите. Въ какво седи величието на единъ музикантъ? Той пъкъ опредѣля трептенията на тоновете. Трептенията той ги опредѣля съ духа си. И тогава какъвъ е тонът на доброто въ свѣта. Отъ музикално гледище какъвъ е тонът на доброто? Свободата е едно произведение. Свободата е произлѣзла отъ истината. Следователно, свободата това е най-високиятъ тонъ. Това е си въ гамата. Какво разбирате поъ думата си? Ако вземеме думата си, то е стъпление, тя има две значения. Това си ти. Като говоримъ си, какво подразбираме? Че имашъ нѣщо. Ти си вече богатъ човѣкъ. Си си уменъ човѣкъ; ти си, си си си човѣкъ; всичкото си, си, си. Еие назвате си. Азъ като каха си, подразбираамъ, че зная работите, какви сѫ. Приникналъ съмъ.

За да дойда до си, презъ седем сита съмъ миналъ. Миналъ съмъ отъ до, ре, ми
фа, сол, ла, си. Значи всъки човѣкъ е си, когато има нѣщо на разположение. След
дователно, когато съмъ свободенъ, азъ съмъ си; когато имашъ си, азъ съмъ
си; като има свѣтлина, азъ съмъ си; като имашъ доброта, азъ съмъ си. Изгубя ли
никакво си не съмъ вечене. Изгубиши гамата ~~та~~ казвамъ: свободата е за душав
та. Безъ душа, ти свободенъ не може да бѫдешъ. Силата е за духа. Безъ духъ, ти
силъ не може да бѫдешъ. Свѣтлината е за ума. Бестъ умъ, ти свѣтлината не
може да имашъ. Доброто е за сърцето. Безъ ~~сърце~~, ти добръ не може да бѫдешъ.
Сега искамъ тази сутринъ ~~въчните~~ до пътятете всичките имате ли свобод
да на душата си, пазите ли я. Ще тръбва да я прегледате. После да прегледате
силата на духа си, имате ли силата на вашия духъ. Имате ли свѣтлина на ва
шия умъ имате ли доброто на вашето сърце. Питагоръ въ своята школа училъ
учениците си на числата до четири. Тък съзнали свойствата на тия числа/-
отъ едно до четири. Подъ думата едно Питагоръ разбиралъ, че тръбва да бѫдешъ
твърдъ, нишо да не може да те помръдне. Като хванешъ нѣщо, цѣлъ свѣтъ да тъ
събере да те изпади, да не може да те изпади. Туй той подразбиралъ подъ ед
едно. Подъ думата две Питагоръ вече разбиралъ движението, той разбиралъ вод
дата. Като вода ти имашъ туй качество, при най-малкия наклонъ да слѣзешъ да
се движишъ и малко да се запознаешъ съ окръжаващата ерѣда-хора ~~да покаж~~
жешъ, че си живъ. Дветъ показва, че самъ може да се движишъ и самъ може да
бѫдешъ господарь на себе си. Туй разбиралъ Питагоръ. Слѣдъ туй подъ три
Питагоръ разбиралъ разширение, разбиралъ въздухъ. Значи въ числото е дно
имаме твърда материя, която има едно напрежение. Въ водата имаме две напре
жения. Защото като твърди тѣлата иматъ едно напрежениетежестта имъ е долу
въ основата. Въ водата напрежението е въ основата и настани. Въ въздуха има
въ три посоки напрежение, въ свѣтлината има въ четири. Подъ числото четири
Питагоръ разбиралъ свѣтлината, която има напрежение въ четири посоки ~~Та~~
казвамъ: ако човѣкъ нѣма свойството на твърдата почва, та бѫде ~~устойчивъ~~
ако нѣма свойството на ватата, която тече, да е подвиженъ, ако той нѣма свой
ството на въздуха да се разширява и ако нѣма свойството на свѣтлината да
проникващо четвъртото свойство на свѣтлината е, че тя прониква - вие
нѣма да разбирате живота. Когато проникваш единъ предметъ ще заучишъ
предмета, освѣтилъ си го. Ти не може да освѣтишъ единъ предметъ, ако не го
проникваш.

Може да дойде нѣкой при васъ и тайни каже, че най-новицъ открити
никакъвъ
тънъ въ свѣтасъ, че нямъ има, че нѣма Господъ. Въ старо време казватъ: "И ре
че безумниятъ, че нѣма Господъ". Какво показва, че нѣма Господъ? Изгубили съ
свѣтлината на ума. Въ тѣмнината може ли да предадешъ знанието ~~следователно~~

ние даваме гражданство на невежеството. Робитъ, умрълите хора ние ги не ричаме учени. Това са модерни говеда. Да, безбожието е модерно говедарство. Силна дума е, ако нямърят по-силна дума, бихъ я казалъ. Модерно говедарство е безбожието. Следователно, ако искате да бъдете говеда, нямамъ нищо противъ. Значи едно време човѣкъ е билъ говедаръ, нямалъ никакъвъ умъ, Господъ го взелъ отъ говедарството, пъкъ му турилъумъ и го ^{Богъ} аправилъ не говедаръ, но го освободилъ отъ говедарството. Преди ла ^{бъде} го създалъ, човѣкъ бъше говедаръ, въ никакъвъ Господъ не върваше. Като го създаде, Господъ му каза: Ще помнишъ, че имашъ Господъ, който те създаде. И въ такво седи качеството на единъ синъ, или на единъ дъщеря. Дъщерята да познава майка си, че има майка. Дъщеря, която не познава майка си, тя е говедарка. Синъ, който не познава баша си, той е говедаръ. Подъ лумата говедарство разбирамъ човѣкъ, който няма никакъвъ умъ. Човѣкъ, който няма никакъвъ умъ, няма цена, той е слѣпъ човѣкъ, отъ него нищо не може да очаквашъ.

Та питамъ сега: за мене има ли Господъ или няма. Питамъ азъ: имашъ ли умъ или нямашъ? Ако имашъ умъ, има Господъ; ако нямашъ умъ, няма никакъвъ Господъ."Рече безумниятъ въ сърцето си, няма никакъвъ Господъ ~~и~~. ^{или добродушенка?} Онаи, който няма умъ, отрекълъ Господа. Първото нищо на безбожието е, ^{ко} ~~че~~ той изгубилъ своята свобода. Безбожието не е нищо друго, освенъ едно лишение ^{ко} ~~чомъ~~ изгубиши свѣтлината, ти си въ затворъ, ти си въ тъмнина, ти не може да мислиши ^{ко} ~~чомъ~~ казватъ: не може да мисля. - Затворенъ си, изгубилъ си свѣтлината. Ти си казваш въ сърцето вътре: няма Господъ. Понеже работитъ не ти вървяте, ти мислиши, че няма Господъ. Често учениците въ гимназията не върватъ, че има Господъ, но като дойде учителитъ да ги поставяятъ на матура, всички отиватъ да палиятъ свѣщи въ црквите. Дано да минаватъ, признаватъ, че нѣкой тръбва да дойде на помощъ. Не зная, може и вие да сте палили свѣщи. Радвамъ се, ако сте палили. ^{ко} ~~Ч~~ значи ^{ко} ~~ч~~ Запалвате свѣщи, значи безъ свѣтлина не може. Има Господъ значи тогава. Тогава азъ слушамъ нѣкой да дойде и да казва: няма добри хора; няма добро въ свѣта. - Няма добро въ свѣта, ами въ тебе има ли добро? Ти не изхождаш отъ свѣта, че няма добро въ свѣта. Азъ всѣкога изхождамъ отъ своето положение. Имамъ ли азъ доброто. Чомъ азъ имамъ доброто и свѣтътъ има доброто; чомъ азъ нямамъ доброто, и свѣтътъ няма доброто ^{ко} ~~и~~ право разсѫждавалъ Настрадинъ Ходжа, който казва: като умре жена ми, половината свѣтъ умира; като умра азъ, цѣлиятъ свѣтъ умира ^{ко} ~~и~~. Доста хубава философия. Като умре човѣкъ, като изгуби своята свобода, като изгуби своята сила, като изгуби своята свѣтлина и като изгуби своята доброта, какъвъ е животътъ? Животътъ вече няма смисълъ. Той е мъртъ въ човѣкъ. Подъ лумата смърть азъ разбирамъ човѣкъ, който изгубилъ свободата си. Който изгубилъ силата си е умрълъ човѣкъ. Който изгубилъ свѣтлината си е умрълъ човѣкъ.

Който и изгубилъ доброто е умрълъ човѣкъ. Какво разбираме подъ думитѣ възкръсналъ човѣкъ? - Който придобилъ свѣтлината е възкръсналъ човѣкъ, оживѣлъ свободата. Който придобилъ силата оживѣлъ; който придобилъ е свѣтлината, оживѣлъ; който придобилъ доброта, възкръсналъ е вече. Казватъ: какъ може да възкръснемъ? Като придобиешъ своа та сила, като придобиешъ своята свобода, като придобиешъ свѣтлина и като придобиешъ своята доброта, които Богъ ни далъ. Тогава ние сме възкръснали вече. Назвамъ: всѣки единъ отъ васъ днесъ може да възкръсне. Ако има нѣкой, който е умрълъ въ едно нѣщо, защото човѣкъ не умира само веднаждъ, четири пъти умира. Като си умрълъ веднаждъ, или дойди; като си умрълъ два пъти, или дойди; като си умрълъ три пъти, или дойди. Като умръшъ четири и пъти, отиде вече. Защото като умрете четири пъти, никъде нѣма да се намѣрите. И говедари нѣма да бѫдете вече. Ако изгубишъ свѣтлината, говедаръ ставашъ. Ако изгубишъ свободата, робъ ставашъ. Ако изгубишъ силата, подигравка ставашъ. А пъкъ ако изгубишъ доброто си, една дума бихъ казалъ, но нѣма да я употребя, защото е много лоша. Еие сами не я намѣрите.

Тази сутринъ виказвашъ четири нѣща: твърди като земята, но подвижни като земята. Земята е твърда въ себе си, но припна, знаешъ какъ припка вашата майка на-гърбе-ен - която ви носи на гърба си. И аеропланът не можатъ да бѣгатъ като нея. Тича тя, идеалъ има / нѣкакъвъ, тича нанѣкаде. И при това имайте онази сила. Писанието назвавъ: човѣкъ да се множи и-да-е--. Подъ размежаване азъ разбирамъ само водата се размежава. Като се дигне горе на хиляди капчици се превръща, които падатъ чому въ каминътъ всичкия прахъ по листата, поливатъ новоѣкаде, галятъ. Тъ ск, които голятъ. Водата е, че която гали хората, очиства ги. Тя е най-добрата слугиня, чисти кира. Казвамъ: ако по нѣкой путь вие кирясате, човѣкъ като стане недоволенъ отъ нѣщо, той кирясва. Като дойде киръта, тя е жива и започне да те дразни. Тогава пробниятъ камъкъ, избий се. Мийте ръцетъ си, мийте тѣлото си / хубаво. Човѣкъ постоянно съ трѣбва да се мие. Трѣбва да употребява водата. Има една вода невидима съ която човѣкъ постоянно трѣбва да се чисти. Казвашъ: грѣшенъ съмъ. - Оцапналъ се. Казва: лошъ човѣкъ съмъ. - Оцапалъ си се. - Несправедливъ човѣкъ съмъ. - Оцапалъ си се. Казва: много добъръ човѣкъ станаъ. - Ама дали е право. Че кое е по-право: да кажешъ лошъ човѣкъ съмъ или добъръ човѣкъ съмъ. Кое е по-хубаво да кажешъ: свободенъ човѣкъ ли съмъ или да кажеша: не съмъ свободенъ. Кое е по-хубаво да кажешъ: може да го направя или не може да го направя. Казва: азъ не може да го направя. Кое не може да направишъ? Питамъ го: може ли да вървашъ въ Бога? Казва: не мога да вървамъ, умътъ ми не го побира. - Ами безвѣрието ти какъ го побира? Умътъ му Бога не може да побере, казвамъ: безвѣрието трѣбва съвсемъ да не го побира. Безвѣрието каде ще го поберешъ!

Заштото безвърието е произлѣто отъ вѣрата. Безвърието е втората жена на човѣка. Понеже той съ първата не могълъ да живѣе добре, та се оженилъ за втора. Едната е вѣрка, втората е безвѣрка. Той съ първата не могълъ да прокопи са, че съ втората съвсемъ нѣма да прокопи. Заштото вѣрата е скопосна жена, всичко внася чисти, а пъкъ онази е несрѣтна. Но-несрѣтна жена отъ безвѣрието нѣма. Тя всичко разпилява и конецъ въ ѿши не оставя. И пропадането на човѣка започва съ безвѣрието. Най-малкото съмнение, когато се родило въ ума и на човѣка вѣя, че туй, коего казалъ Господъ може и по други начинъ да е се постъпилъ, тази погрѣшка вече толкова хиляди години не може да изкупи..

Та сега четири нѣща, които Богъ е вложилъ пазете ги: Пазете свободата на душата си. Безъ нея никаде не може да идете. Пазете силата на духа си, която сила Богъ ви далъ. Понеже отъ тази сила всичко зависи. Пазете свѣтлината на ума си, която Богъ ви далъ, понеже отъ тази свѣтлина всичко зависи. Безъ нея нищо не можете да постигнете. Пазете и доброто, което Богъ вложилъ въ сърдцето ви. Гърьки който има по едно добро, пазете го това добро, въ себе си. За нищо въ свѣта и смѣняйте това добро. Като доидешъ да имашъ едно мнение. Казвамъ: имайте едно мнение за доброто въ себе си. Имайте едно мнение за силата въ васъ. Имайте едно мнение за свободата въ васъ. Туй е че вѣкътъ. Туй е новото учение. Този е пътътъ, по който човѣкъ може да се освободи. Вънъ отъ тия нѣща, никаква свобода не съществува. Нѣма никаква свобода. Де ще я намѣрите? Ние сме напуснали Божественото, пъкъ очакваме отъ нѣкакъ искажено да ни донесе свобода. Свободата ни е дадена вчера. Богъ е за насъ свободата. Богъ е за насъ силата. Богъ е за насъ свѣтлината. Богъ е за насъ доброто. Познавамъ Бога въ себе си по четири нѣща. Азъ познавамъ Бога. Какво нѣшо е Богъ конкретно? Свободата, която имамъ, то е Богъ въ мене. Свѣтлината, която имамъ, то е Богъ въ мене. Доброто, което имамъ, то е Богъ въ мене. Силата, която имамъ, то е Богъ въ мене. Това е конкретното разбиране за Бога. Какъ ще ви се обясни друго яче. Че нѣма сила извѣнъ която свѣтътъ да е създаденъ. Че какво нѣшо е да създавашъ работитъ. Свободата създаде нѣщата. Свѣтлината създаде нѣщата. Силата създаде нѣщата, и доброто създаде нѣщата.

Тѣ сѫ философски четири принципа, съ които свѣтътъ е създаденъ. Заштото като си свободенъ, ти можешъ свободно да се движишъ, имашъ просторъ. Като си силъ, ти имашъ въ себе си мѣждуности да направишъ нѣщо. Като имашъ свѣтлина, като си приникналъ, знаешъ, какво трѣбва да направишъ. И като имашъ доброта въ себе си, то е онази подкваса, съ които всичките нѣща може да задържишъ.

—Дж. Та ви пожалавамъ сега. Нѣма да ви пожелая. Като идете сега въ къщи да си извадите вашето нохче и малкитѣ тия паяжини, съ които сте увiti отъ нѣкой паякъ да ги откъснете. Този свободата.

Като идете въ къщи, искамъ колкото неми~~ти~~ съдии имате, да ги вземете да ги омиете, и киръта да изхвърлите на вънъ. То значи, че сте силни хора. Като идете въ къщи четири стани имате, свърши имате, не съ запалени. Драснете по единъ кибр бритъ, запалете свършитъ и не мислете, какво ще стане, съ свършитъ, да горятъ цълия денъ. И като идете въ къщи, понеже имате четири огнища, не сте нали досегънъ, ходили сте да хайкате на вънъ, по екскурзии сте ходили. Като се върнете да запалите огъня на четиритъ огнища, свършата да запалите и съдоветъ да обиете и да скъсате паяжините. Единъ преводъ на вашия животъ.

Днесъ вижте Господъ казва така, туи, което ще ви го кажа е отъ Господъ вече. Господъ казва: Деца мои, пазете свободата, която ви дадохъ. Деца мои, пазете силата, която ви дадохъ. Деца мои, пазете свѣтлината, която ви дадохъ. Деца мои, пазете доброто, което ми дадохъ!

Добрата молитва.